

„Градътъ е близко и врѣмето тихо, азъ ще мога самъ да си отида!“ — казваше на бабини си.

Борисъ крачеше по мекия снѣгъ. Пѣтьтъ бѣ засипанъ, но той не се страхуваше.

Като минаваше прѣзъ баира, загуби пѣтеката и навлѣзе между дърветата. Той се лута на